

Рођен сам ту где би сваки други умро.

Жељни живота живели би само за њега.

Умрли би само да не умру, године би дали за још један дан...

А, ја ништа осим тог рођења немам, и ништа ми не треба.

Шкрто је ту где сам рођен, други би цркли од глади кунући земљу што не рађа, али...

Небо је вазда рађало.

Добре људе. Најбоље, вала!

Шкрта земља, а плодно небо.

Упрегне Србин себе у распећа, па оре.

Разбразда читав свод па посеје своју муку...

Ал, није то мука што тишти и сатире, но што соколи човека да живи дане дарујући вечности, а не отимајући од ње.

Шкрто је ту где сам рођен, другима би и камен увенуо да га посаде, ал мојима је рађало све...

Моји су ивер са светог распећа.

Семе је моје с Голготе.

Ветрови су га ко полен развејали и баш се овде запатило ваљано.

Знаш ли шта је Србин? Чувар међе земље и неба, бре!

За ту међу моји су посејали кости ту где би и камен увенуо!

Зато ништа осим рођења немам!

Живот волим јер се васкрсењу радујем.

Ничега мојих није било страх до живота зарад живота пуког.

Не васкрсава се смрћу већ животом.

Умире свако али се свако не упокоји, а моји не умиру, но...

Моји су са међе земље и неба, Божји граничари.

Добри људи. Најбољи, море!

Куће су нам трошне, манастири вечни.

Шкрта је ово земља за свакога ко од ње хоће да узме, ал ко хоће да да-рађа да пожњети не можеш.

Мој род је вазда давао.

Задужио је земљу онолико.

Знамо где су нам незнани гробови по томе где највише рађа, а нико не сеје...

Веле: самоникло.

Није но србоникло!

Где су се моји упокојили ту се успокојило све.

Плитки гробови су најдубљи темељи.

Зато осим рођења ја друго немам.

Васкрсну колевку и распеће.

И бразду да небо доорем.

Јер шкрто је овде где сам рођен.

А, питомина какве нема...

Србоникло све.

Полен с Голготе.

Хвала ти Господе за сва немања,
Србин сам, васкрсни мој животе.

(Два у један)